

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2019, č. j. OAM-1/LE-LE05-BA04-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 8. 2019, č. j. 62 Az 12/2019 - 35,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- [1] Žalovaný zastavil dne 7. 5. 2019 řízení o žalobcově opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pro nepřípustnost.
- [2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

II. Návrh na odkladný účinek

- [3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž zároveň požádal o přiznání odkladného účinku.
- [4] Žádost stěžovatel odůvodnil hrozbou nutnosti návratu do země původu, v níž se obává vážné újmy, a snahou o využití svých procesních práv a účastí na řízení před Nejvyšším správním soudem.
- [5] Stěžovatel odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 131/2016 - 24, a tvrdí, že není důvodu se o něj odchýlovat. V případě, že by nebyl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, byla by provedena realizace jeho správního vyhoštění a pozbyl by právo setrvat na území České republiky. Tato skutečnost by vedla ke ztrátě možnosti řádného výkonu procesních práv. Stěžovatel není osobně

schopen využívat jakékoliv moderní technologie a nemůže tak komunikovat se svým zástupcem jinak než osobně. Zároveň nemá finanční prostředky na to, aby si v zahraničí mohl najmout osoby, s jejichž pomocí by se zástupcem komunikoval.

[6] V důsledku nepřiznání odkladného účinku by tak stěžovateli hrozila bezprostřední a nenahraditelná újma. Přiznání odkladného účinku by se přitom nedotklo práv třetích osob a nebylo by v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Odkladný účinek byl přiznán již samotné žalobě, postačí proto přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Žalovaný ve vyjádření k žádosti o přiznání odkladného účinku uvedl, že žalobce v ČR opakovaně páchal přestupky a trestnou činnost a v současné době je ve vazbě Policie ČR. Dle žalovaného nebylo prokázáno, že by stěžovatelova situace byla natolik výjimečná oproti ostatním žadatelům v obdobném postavení, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Stěžovatelem uváděné důvody pro přiznání odkladného účinku jsou prezentovány pouze v obecné rovině a stěžovatel neprokázal vznik natolik intenzivního následku, který by se dal kvalifikovat jako újma dle § 73 odst. 2 s. ř. s. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žádosti nevyhověl.

III. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení návrhu a po zvážení všech důvodů a skutečností přednesených stěžovatelem dospěl k závěru, že nejsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.

[10] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[11] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že *„poskytnutí odkladného účinku má mimořádný charakter: soud tu totiž před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy“* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. prosince 2003 č. j. 7 A 115/2002 - 67, č. 760/2006 Sb. NSS).

[12] V žádosti o přiznání odkladného účinku je proto nutné vylicit individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného rozhodnutí odůvodňují (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. ledna 2016 č. j. 2 Azs 271/2015 - 32).

[13] Stěžovatel však neuvedl žádné relevantní okolnosti, které by svědčily o tom, že jeho situace patří mezi ty ojedinělé případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen, a ani Nejvyšší správní soud takové okolnosti ze spisů nezjistil.

pokračování

Hrozbu nenahraditelné újmy stěžovatel spatřuje v nuceném opuštění území České republiky a nemožnosti uplatnit svá procesní práva v řízení o kasační stížnosti.

[14] Ačkoliv lze se stěžovatelem souhlasit, že v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti může dojít k realizaci jemu dříve uloženého správního vyhoštění, aby mohlo být návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno, musely by k pouhé existenci pravomocného rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu přistoupit další okolnosti (například skutečnost, že v České republice pobývají i nezletilé děti cizince, jako tomu bylo ve věci rozhodované Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Azs 88/2018). Stěžovatel sice v případě svého nuceného opuštění České republiky, resp. Evropské unie utrpí zásah do své právní sféry v podobě ztížené možnosti osobně se účastnit probíhajícího řízení o kasační stížnosti, popřípadě dalších navazujících řízení, v jeho případě však nejde o újmu citelnou a nenahraditelnou, neboť je zastoupen advokátem a zpravidla v kasačním řízení není prostor pro uplatnění práva na projednání věci v přítomnosti stěžovatele (srov. § 109 odst. 2 s. ř. s.). Se svým právním zástupcem stěžovatel nemusí komunikovat pouze pomocí moderních technologií, ale například telefonicky. Pro případ zrušení napadených rozhodnutí pak nelze mít návrat stěžovatele za nepřiměřeně komplikovaný, a to vzhledem ke geografické poloze Ukrajiny a zavedení režimu bezvízového styku [s účinností od 11. června 2017 byla zrušena vízová povinnost občanů Ukrajiny v schengenském prostoru za podmínek stanovených v nařízení Rady (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850, resp. v současnosti za podmínek stanovených v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni]. Tím se věc také odlišuje od případu, který soud posuzoval pod sp. zn. 2 Azs 131/2016, na který stěžovatel odkazuje.

[15] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že z usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti rovněž nelze dovozovat jakékoliv závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu